

STORI SVOJO DOLŽNOST!

»Mamica,« reče Marjetica, »zdaj, ko sem velika, ti bom lahko pomagala.«

Mamica se nasmehne s svojim ljubkim, malo utrujenim smehljajem, ki pokaže na njenem licu mnogo gubic. Da, pomoči bi bila potrebna! Včasih je tako utrujena, njene roke opravljajo težka hišna dela, njene oči pa trpe zvečer pri tankih vezeninah. Toda roznata in plavalasa Marjetica je še tako majhna. Ima komaj osem let... No, pa tudi osem let je lepa starost. Kaj če bi hčerko poizkusili?

»Ali smem nocoj s teboj krpati?«

Mamica malce odkima z glavo. Ne, Marjetica mora iti spat, ona mora iti spat. Deklica vzdihne.

»Pa mi vsaj dovoli, da ponesem mesto tebe zdravilo materi Kotarici. Ti si prehlajena. Čuj, kako dežuje!«

Mamica pokasluje, vendar zopet odkima. Marjetica je še preveč majhna. Le odrasli lahko privzdignejo mater Kotarico na njenih blazinah in ji podajo zdravilo. Marjetica našobi ustnice in na jok ji gre. Dobra mamica vidi njeno žalost in ji reče: »Ker si tako pametna, boš lepo čisto sama napravila svoje naloge, pa pazila na ogenj in naložila še eno klado. Ko se vrnem, se bom lahko ogrela, ker imam tako pridno hčerkico.«

Marjetica nič ne odgovori, toda zdi se mi, da je malo nejevoljno sedla za mizo in vzela zvezek. Mamica noče opaziti nejevolje, poljubi deklico na čelo, si ogrne s šalom glavo, odpre vrata in pri odhodu še reče:

»Misli na ogenj, moja mala Marjetica, da te bom vesela.«

Vesela! Ko je Marjetica sama, zmaje z rameni. Dobro je razumela. Vedno jo podcenjujejo. Če bi mogla, bi bila jako nejevoljna na mamico, ker se o njej tako moti.

Pa kako se moti! Kajti Marjetica je povsem druga, kakor o njej sodijo. Žalostno res, da mislijo, da ni za drugo rabo, kakor da računa ali pa da včasih naloži klado na ogenj. Saj bi izvrstno opravljala tudi mnoga druga potrebna dela: šivati zna dobro, nakupovati, pripravljati juho, peči zrezek, če je treba — no, vzameš kos mesa, deneš ga v peč, to je zelo težko, kaj ne? In koliko truda bi s tem prihranila mamici! Toda ne spoznajo dobre volje Marjetične, ne spoznajo njenih sposobnosti. Vkljub temu je ona zmožna še mnogo več. Še očka, ki je radi prehlajenja zadnjič ostal doma, je dejal, da bi bila izvrstna bolniška strežnica. V šoli najlepše poje. Če bi ji dovolili peti v gledališču, kakor tisti lepi gospe, koje slika se vidi na plakatu, bi gotovo zaslužila denar. Pa bi z njim kupila košček vrta. Mogoče bi celo obogatela... Ne poznajo vseh darov, ki jih ima. Samo da bi jo pustili! In mogoče, da bi se že v kratkem vrnila domov v lepi kočiji, žepe polne cekinov. Takrat bi se mamica in očka lahko odpočila! Kako bi bila ponosna na svojo Marjetico! Kako bi jo poljubovala! Kako bi jo z milim glasom zahvaljevala..., z ne milejšim glasom, kakor je ta, ki je zašepetal na njeno uho:

»O moja draga Marjetica, tvoje naloge so danes zelo dolge!«

Mamica se je vrnila. Že! Marjetica se je začudena prebudila iz svojih sanj...

Pred njo je papir popolnoma prazen — in z boječim pogledom je šinila k peči — ogenj v njej je bil ugasnil.

Z istim glasom je rekla mamica: »Požuri se, dragica, da nadomestiš izgubljeni čas!« In je počepnila pri peči...

Štiri krat osem je trideset dva, zapišem dve, tri štejem dalje, trikrat ena je tri in tri...

Marjetica se zaman trudi. Njeno srce je težko. Za seboj sliši mamico, ki hodi sem in tja, nato vzame iz zaboja za kurjavo trske, ki so zelo drage, potem odtrga papir, prižge vžgalico... Da bi se vsaj hitro vžgalo! Mamica previdno piha na plamenček. Piha in — ali je vzrok pepel ali se je pa pravkar še bolj prehladila — prične zopet kašljati s suhim kašljem, ki tako boli. Zadnjič ji je zdravnik zelo resno dejal: »Gospa, ne smete kašljati!« In ona vedno kašlja in Marjetica je kriva, Marjetica, ki je imela toliko dobrih misli in ni znala nalagati polena na ogenj in napraviti računске naloge. In namah se začuje v mali sobi silen, obupen jok.

Pred plapolajočim ognjem je vzela mamica Marjetico v naročje. Ne kašlja več in ljubeče tolaži svojo malo hčerko:

»Mali in veliki, vsi imamo svoje dolžnosti. Odmerjene so našim močem. Pričnimo pogumno z našo majhno nalogo, tako bomo vzgojili voljo za velike. Pogumne sanje so le sanje, le milnat mehurček, prazen nič. Toda vsako dovršeno delo ima moč. Če bi od malega otroka do vsemogočnega vladarja vsakdo na svetu storil le to, kar je dolžan, bi izginilo skoro vse gorje.

Torej: Stori svojo dolžnost!«

(Po A. Lichtenbergerju — Slava T.)

ZDRAVNIKI NA KITAJSKEM

Na Kitajskem je zdravnik napram svojim bolnikom v čisto drugačnem položaju kakor pa pri nas. Zanimati se ne sme samo za bolnega človeka, temveč predvsem za zdravega. Njegova dolžnost je, da obvaruje zdravega človeka bolezni. Zato plačujejo kitajske družine zdravniku samo tako dolgo mesečni prispevek, dokler so vsi družinski člani zdravi. Kakor hitro pa kdo zboli, ga mora zdravnik zdraviti brezplačno.

Še bolj zanimivo je pa tole. V nagrobne spomenike dajo vklesati Kitajci poleg imena umrlega tudi ime zdravnika, ki ga je lečil. Tako, da je pokopališče tudi veliko priporočilo za zdravnike: Kolikor pogosteje je vklesano zdravnikovo ime na spomenikih, toliko boljši in uglednejši je dotični zdravnik!

MAJ V MESTU

BRŠLJANSKI

V parku rumeni in vijoličasti
zafrani so vzcveteli,
na vejah kostanjev in palm
ptički pevci so zapeli
spomladanski psalm —
Naše male bratce in sestrice
vozijo mamice z vozički
na sonce v gaj.
Še mi za vozički stecimo

v cvetni raj rožice občudovat,
sobo in igrače v miru pustimo,
medvedke in cirkus za zimo!
Zdaj veselimo se s ptički
in zelenimi grmički,
cvetoči maj slavimo srčno!

*

V igralni sobi pozabljen
v kotu leži jojó — — —